

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3224/2025
18.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милинко Јовановић, адвокат из ..., против туженог Републичког Фонда за здравствено осигурање Београд – Филијала за ... округ, чији је пуномоћник Ивица Коцић, адвокат из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 343/2025 од 07.05.2025. године, у седници одржаној 18.03.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 343/2025 од 07.05.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бору П1 24/24 од 12.11.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да тужиљи на име накнаде штете – разлике између износа накнаде зараде коју је примала и пуног износа основне зараде за време привременог удаљења са рада од 01.09.2014. године до 24.01.2024. године, коју би примила да је радила, исплати укупан износ од 10.223.493,00 динара, са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, као и да код надлежног фонда за ПИО на име тужиље уплати припадајуће доприносе за ПИО за време привременог удаљења са рада за период од 01.09.2014. године до 24.01.2024. године у складу са Законом о доприносима за обавезно социјално осигурање. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова поступка исплати износ од 456.649,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 343/2025 од 07.05.2025. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, а жалба туженог одбијена, као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, тако што је обавезан тужени да тужиљи на име трошкова поступка исплати износ од 453.528,76 динара, са законском затезном

каматом на износ од 261.649,00 динара од извршности пресуде до исплате, док је захтев за накнаду трошкова поступка преко наведеног до првостепеном пресудом досуђеног износа од 456.649,00 динара са каматом захтев одбио, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужила је поднела одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у радном односу код туженог и била је запослена на пословима ВД директора у Филијали за ... округ. Решењем туженог од 22.08.2014. године, тужила је удаљена са рада почев од 21.08.2014. године, због започетог кривичног гоњења због постојања сумње да је извршила кривично дело на раду или у вези са радом (несавестан рад у служби), све до правноснажног окончања кривичног поступка. Правноснажним решењем Вишег суда у Зајечару К 23/20 од 19.12.2023. године обустављен је кривични посутпак против тужиле, због наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења. Тужила је туженом поднела захтев за враћање на рад и накнаду штете, а тужени је поступајући по истом донео решење 22.01.2024. године којим је тужилу вратио на рад (тачка 1.) и којим је утврдио да тужилу почев од 21.08.2014. године до дана враћања на рад припада разлика између накнаде зараде утврђене у решењу о удаљењу са рада и пуног износа основне зараде, са законском затезном каматом и припадајућим доприносима за обавезно социјално осигурање (тачка 3.). Након тога, тужени је донео ново решење 01.02.2024. године, којим се претходно решење мења у тачки 3, тако што је одлучио да решење по захтеву запослене за накнаду штете мења тако да гласи: „ да решавање по захтеву запослене за накнаду штете на име разлике између износа накнаде зараде утврђене уговором о раду, анексима уговора о раду и решењима о плати са законском затезном каматом и припадајућим доприносима за обавезно социјално осигурање, није у надлежности туженог, већ се у погледу тог захтева запослена упућује да своје право оствари пред Министарством правде, Одељењем за остваривање права за накнаду штете“. Тужила је била у притвору од 20.08.2014. године до 29.08.2014. године, по ком основу јој је, сходно споразуму о врсти и висини накнаде штете са Министарством правде од 09.04.2024. године, исплаћено 45.000,00 динара, на име накнаде штете.

Тужила тужбом тражи да се обавезе тужени да јој исплати накнаду штете у висини разлике између износа накнаде зараде коју је примала и пуног износа основне зараде за време привременог удаљења са рада за период од 01.09.2014. године до 24.01.2024. године. Висину штете коју тужила потражује нижестепни судови су утврдили на основу налаза и мишљења судског вештака економско - финансијске струке, на који налаз и мишљење странке нису имале примедбе.

По оцени Врховног суда, на основу овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право и то одредбе из члана 165. став 1. тачка 1, члана 167. став 2. члана 168. став 1. и члана 169. став 1. тачка 1. у вези са чланом 164. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13, 75/17) када су обавезали туженог да тужиљи накнади штету у висини разлике између износа накнаде зараде коју је примала и пуног износа основне зараде за време привременог удаљења са рада за период од 01.09.2014. године до 24.01.2024. године, с обзиром на то да је удаљење са рада било неоправдано.

Чланом 165. став 1. тачка 1. Закона о раду, прописано је да запослени може да буде привремено удаљен са рада ако је против њега започето кривично гоњење у складу са законом због кривичног дела учињеног на раду или у вези са радом. Чланом 167. став 2. истог закона прописано је да ако је против запосленог започето кривично гоњење због кривичног дела учињеног на раду или у вези са радом, удаљење може да траје до правноснажног окончања тог кривичног поступка. Чланом 168. став 1. истог закона прописано је да за време привременог удаљења запосленог са рада у смислу члана 165. и 166. овог закона, запосленом припада накнада зараде у висини од 1/4, а ако издржава породицу у висини од 1/3 основне зараде. Чланом 169. став 1. тачка 1. истог закона прописано је да запосленом за време привременог удаљења са рада, у смислу члана 165. и 166. овог закона, припада разлика између износа накнаде зараде примљене по основу члана 168. овог закона и пуног износа основне зараде, и то: ако кривични поступак против њега буде обустављен правноснажном одлуком, или ако правноснажном одлуком буде ослобођен оптужбе или је оптужба против њега одбијена, али не због ненадлежности. Чланом 164. истог закона прописано је да ако запослени претрпи повреду или штету на раду или у вези са радом, послодавац је дужан да му накнади штету у складу са законом и општим актом.

Тужиља је решењем туженог од 22.08.2014. године привремено удаљена са рада почев од 21.08.2014. године, због започетог кривичног гоњења због постојања сумње да је извршила кривично дело на раду или у вези са радом (несавестан рад у служби) све до правноснажног окончања кривичног поступка. С обзиром на то да је правноснажним решењем Вишег суда у Зајечару К 23/20 од 19.12.2023. године обустављен кривични поступак против тужиље, због наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења, тужени је решењем од 22.01.2024. године вратио тужиљу на рад. За време док је тужиља била привремено удаљена са рада, тужени је тужиљи исплаћивао накнаду зараде у висини 1/3 основне зараде. Како је тужиља привремено била удаљена са рада и по правноснажности решења којим је кривични поступак против тужиље обустављен, а тужени вратио тужиљу на рад, то је правилан закључак нижестепених суда да тужиља сходно члану 169. став 1. тачка 1. Закона о раду има право на разлику између износа накнаде зараде примљене по основу члана 168. овог закона и пуног износа основне зараде, јер је удаљење са рада било неоправдано.

С обзиром на напред изнето, неосновани су наводи ревизије о недостатку пасивне легитимације на страни туженог. Наиме, према члану 169. став 1. тачка 1. Закона о раду запосленом за све време удаљења са рада припада разлика између исплаћених износа накнаде зараде и пуног износа основне зараде и то ако кривични поступак против њега буде обустављен правноснажном одлуком, или ако правноснажном одлуком буде ослобођен оптужбе, или је оптужба против њега

одбијена, али не због ненадлежности. Удаљење одређено због покренутог кривичног поступка показује се као неоправдано, ако тај поступак правноснажном одлуком буде окончан обуставом, ослобађањем од оптужбе или одбијањем оптужбе, али не због ненадлежности. Овде је реч о негативној разлици између збира исплаћених накнада зараде и збира изосталих основних зарада за све време привременог удаљења. Разлика се исплаћује запосленом ако се покаже да је удаљење са рада било неоправдано. Неоправдано удаљење је шири појам од незаконитог удаљења. Свако незаконито удаљење је и неоправдано. Али, удаљење може бити неоправдано и када није незаконито, као што је у овом случају удаљење које услед застарелости не доводи до отказа уговора о раду. С обзиром на то да је тужилца била неоправдано удаљена са рада у спорном периоду, то је тужени, а сходно одредби члана 169. став 1. тачка 1. Закона о раду у обавези да тужилци исплати разлику између износа накнаде зараде примљене у време удаљења, по основу члана 168. Закона о раду и пуног износа основне зараде, односно да је тужени тај који је пасивно легитимисан.

Супротно наводима ревизије, нижестепени судови су правилно оценили приговор застарелости потраживања, правилно закључивши да обавеза туженог за исплату тражене разлике до пуног износа основе зараде тужилце није настала пре испуњења услова из члана 169. тачка 1. Закона о раду. Наиме, решење Вишег суда у Зајечару К 23/20 од 19.12.2023. године постало је правноснажно 03.02.2024. године, од ког тренутка је почео да тече рок застарелости. Како од тог датума па до подношења тужбе 23.02.2024. године није протекао рок од три године прописан чланом 196. Закона о раду, то је правилан закључак нижестепених судова да потраживање тужилце није застарело.

Са напред наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Тужилци не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, због чега је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић